

Christopher Stevens – Nicola Stevens: Egy kisfiú

A Stevens házaspár első gyermekét várja. Az egyik rutinvizsgálat során megdöbbentő hírt kapnak: a normálisnál több mint kétszerese az esélye annak, hogy gyermekük Down-kórral szülessen. A kromoszóma-rendellenesség esélyének egy a hatszázhoz kellene lennie, ehelyett a vérvétel egy a kétszázhoz esélyt mutatott. A házaspár úgy dönt, nem kéri a további vizsgálatokat. Bármi is lenne az eredmény, a döntést már meghozták: a babát megtartják. Megszületik James, és teljesen egészséges!
Kér évvel később Nicky már nem vállalja be a vérvizsgálatot. Megszületik David, aki súlyosan autista.

A könyvből megtudjuk, milyen egy autista kisfiút nevelni. A házaspár óriási szeretettel fogadja el gyermeküket olyannak, amilyen. Az apa pedig óriási humorral meséli el történetüket.

A kezdetekről így ír: „Nicky fehér esküvőre vágyott. Meg is kapta. Lappföldön házasodtunk össze, jóval az északi sarkkör fölött, február végén. A nappalok mindössze néhány órát tartottak, éjszaka pedig kísérteties zöld folyók világították meg az égboltot, nevük aurora borealis. Esküvőnk reggelén magunkra öltöttük gondosan előkészített ruháinkat, és mínusz negyven fokban egy kitaposott jégfolyosón mentünk a hotel recepciójához, ahol három lapp rénszarvaspásztor várt ránk, hogy a közeli faluba vigyen a szertartásra. Csak egy pillantást vetettek Nicky gyönyörű selyem és bársony ruhájára, amire többheti fizetése ráment, és amelyet hónapokon át tervezett, próbált és varratott, majd hangos röhögésben törtek ki.

- A rénszarvasok ebben a ruhában is elviszik – szólalt meg a legfiatalabb pásztor gondos angolsággal. - Viszont nem esketni fogják a faluban, hanem temetni.

Két bélelt anorákot húztak elő. Olyan vastagok voltak, mintha traktorkerékből varrták volna őket.”

„Gyönyörű volt a finn szertartás. Megesküdtünk rá, hogy szeretjük egymást, és kitartunk egymás mellett, fő célunk családjunk felnevelése lesz. Ez egybevágott házasságkötésünk indokával. Már hét éve együtt élünk, és eljött a családalapítás ideje.”

Egy idézet a hivatali ügyek intézéséből:

„Az egyik hivatalnok betegszabadságon volt: mezítláb nyírta a fűvet, és levágta az egyik lábujját. Csoda, hogy az orrát nem vágta le, miközben a lábujját kereste. Amíg nem jön vissza dolgozni, nem foglalkoznak David ügyével. Az egész vizsgálatnak azért vetettük alá Davidet, mert az orvosok szerint hosszú távon a „korai kezelés” segíthet rajta, most pedig az önkormányzat próbált kibújni a felelőssége alól.”

Azt, hogy milyen egy súlyosan autista gyermeket nevelni sejtjük: nehéz.

„Az autizmus alakítja az egyéniségét, rengeteg más faktoral együtt: ezért nincs még egy hozzá hasonló gyerek. Ő is csak egy kisfiú, éppolyan valódi és különleges, akár csak a többi. Ezért tartom sértőnek, ha a fogyatéksága szerint kategorizálják, mintha a diagram szeletén élne, és csak egy lenne a hatvanötből, mint egy klón a Star Trek filmekből.”

„... az Egyesült Királyság és az Egyesült Államok egyes részein százból egy gyerek autista. Mivel az autizmus fiúknál sokkal gyakrabban fordul elő, mint lányoknál, ez azt jelenti, hogy egy újszülött kisfiú egy a hatvanötöz eséllyel autista.

Egy a tízezerből vagy egy a százból? David szemszögéből nézve teljesen mindegy - ő százszázalékosan autista. Ő az egy, akárhányszól is. Ha igazságos lenne az élet, akkor Nagy-Britanniában minden fiú egy hatvanötöd részben lenne autista. Mindenkinek járna, mint az adókedvezmény.”

„Képzeld csak el az autizmus irodalmi antológiáját!

Benne lesz Dickens, Barnaby Rudge édes, egyszerű portréjáért; Herman Melville *Bartleby*, az *írnok* c. novellája az autisztikus manírokkal rendelkező tragikus sorsú hivatalnokról. Ide vesszük Sherlock Holmest, akit sokan az Asperger-szindróma vezető alakjának tartanak megszállottsága és különcsége miatt is. Addig tágítjuk a kört, ameddig csak lehet, és a *Büszkeség és balítélet* Mr. Darcyját is felvesszük a kötetbe – nem azért, mert autista, hanem azért, mert egy Phyllis Ferguson Bottomley nevű írónő élénk fantáziájára utaló könyvet írt az „autisztikus vonásokról” Jane Austen legkedveltebb könyvében.”

Mit tanulhatnak azok a könyvből, akik nem találkoztak közelebbről az autizmussal: „David hatévesen felfedezte a boldogság titkát. Senkinek nem tudta elárulni, talán ezért is maradt titok. Nekünk, többieknek, magunktól kell rátalálnunk. Sokan meg is tették, elég volt Davidet figyelni. Mint a legtöbb örök igazság, ez is elég rövid ahhoz, hogy kétmondatos szállóigévé váljon: „Tégy, amit akarsz. Lefekvésig ismételd.” ”

Jó szívvel ajánlom, érdemes elolvasni!

Szigligeti Zsuzsanna

Ui.: Ezt az idézetet MUSZÁJ kimásolnom a könyvből: „Jó volt tudni, hogy Davidet valóban szívesen látták a könyvtárban. Az ott dolgozók nemcsak a tolerancia politikai irányvonalát követték, hanem valóban mindenkinek hozzáférhetővé akarták tenni a könyvtárat. Egyik délután David egy rodeós cowboy kurjantásaival törte meg a csendet. Odajött az egyik könyvtáros, és azt mondta, öröm ilyen vidám gyereket látni.”

